

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх.№	154-01-63
Дата	29, 04 2021г.

ИИЗ
абу

ДО

Г-ЖА ИВА ЙОРДАНОВА-РУПЧЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА XLV НАРОДНО СЪБРАНИЕ

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 87 ал.1 на Конституцията на Република България и чл. 76 ал.1 на ПОДНС внасяме законопроект за изменение на Закон за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията.

Молим, законопроектът да бъде представен за разглеждане и гласуване, съгласно установеният ред.

ВНОСИТЕЛИ

Владислав Пачев.
Борислав Сакъров
Иван Велков

ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА УСТРОЙСТВО НА ТЕРИТОРИЯТА.

Обн. ДВ. бр.1 от 2 Януари 2001г., изм. ДВ. бр.41 от 24 Април 2001г., изм. ДВ. бр.111 от 28 Декември 2001г., изм. ДВ. бр.43 от 26 Април 2002г., изм. ДВ. бр.20 от 4 Март 2003г., изм. ДВ. бр.65 от 22 Юли 2003г., изм. ДВ. бр.107 от 9 Декември 2003г., изм. ДВ. бр.36 от 30 Април 2004г., изм. ДВ. бр.65 от 27 Юли 2004г., изм. ДВ. бр.28 от 1 Април 2005г., изм. ДВ. бр.76 от 20 Септември 2005г., изм. ДВ. бр.77 от 27 Септември 2005г., изм. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2005г., изм. ДВ. бр.94 от 25 Ноември 2005г., изм. ДВ. бр.95 от 29 Ноември 2005г., изм. ДВ. бр.103 от 23 Декември 2005г., изм. ДВ. бр.105 от 29 Декември 2005г., изм. ДВ. бр.29 от 7 Април 2006г., изм. ДВ. бр.30 от 11 Април 2006г., изм. ДВ. бр.34 от 25 Април 2006г., изм. ДВ. бр.37 от 5 Май 2006г., изм. ДВ. бр.65 от 11 Август 2006г., изм. ДВ. бр.76 от 15 Септември 2006г., изм. ДВ. бр.79 от 29 Септември 2006г., изм. ДВ. бр.82 от 10 Октомври 2006г., изм. ДВ. бр.106 от 27 Декември 2006г., изм. ДВ. бр.108 от 29 Декември 2006г., изм. ДВ. бр.41 от 22 Май 2007г., изм. ДВ. бр.61 от 27 Юли 2007г., изм. ДВ. бр.33 от 28 Март 2008г., изм. ДВ. бр.43 от 29 Април 2008г., изм. ДВ. бр.54 от 13 Юни 2008г., изм. ДВ. бр.69 от 5 Август 2008г., изм. ДВ. бр.98 от 14 Ноември 2008г., изм. ДВ. бр.102 от 28 Ноември 2008г., изм. ДВ. бр.6 от 23 Януари 2009г., изм. ДВ. бр.17 от 6 Март 2009г., изм. ДВ. бр.19 от 13 Март 2009г., изм. ДВ. бр.80 от 9 Октомври 2009г., изм. ДВ. бр.92 от 20 Ноември 2009г., изм. ДВ. бр.93 от 24 Ноември 2009г., изм. ДВ. бр.15 от 23 Февруари 2010г., изм. ДВ. бр.41 от 1 Юни 2010г., изм. ДВ. бр.50 от 2 Юли 2010г., изм. ДВ. бр.54 от 16 Юли 2010г., изм. ДВ. бр.87 от 5 Ноември 2010г., изм. ДВ. бр.19 от 8 Март 2011г., изм. ДВ. бр.35 от 3 Май 2011г., изм. ДВ. бр.54 от 15 Юли 2011г., изм. ДВ. бр.80 от 14 Октомври 2011г., доп. ДВ. бр.29 от 10 Април 2012г., доп. ДВ. бр.32 от 24 Април 2012г., изм. ДВ. бр.38 от 18 Май 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.45 от 15 Юни 2012г., доп. ДВ. бр.47 от 22 Юни 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.53 от 13 Юли 2012г., изм. ДВ. бр.77 от 9 Октомври 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.82 от 26 Октомври 2012г., изм. ДВ. бр.99 от 14 Декември 2012г., изм. ДВ. бр.15 от 15 Февруари 2013г., изм. ДВ. бр.24 от 12 Март 2013г., доп. ДВ. бр.27 от 15 Март 2013г., изм. и доп. ДВ. бр.28 от 19 Март 2013г., изм. и доп. ДВ. бр.66 от 26 Юли 2013г., изм. ДВ. бр.109 от 20 Декември 2013г., изм. и доп. ДВ. бр.49 от 13 Юни 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.98 от 28 Ноември 2014г., изм. ДВ. бр.105 от 19 Декември 2014г., изм. ДВ. бр.35 от 15 Май 2015г., изм. ДВ. бр.61 от 11 Август 2015г., доп. ДВ. бр.62 от 14 Август 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.79 от 13 Октомври 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.101 от 22 Декември 2015г., изм. ДВ. бр.15 от 23 Февруари 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.51 от 5 Юли 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.13 от 7 Февруари 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.63 от 4 Август 2017г., изм. ДВ. бр.92 от 17 Ноември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.96 от 1 Декември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.103 от 28 Декември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.21 от 9 Март 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.28 от 29 Март 2018г., изм. ДВ. бр.55 от 3 Юли 2018г., доп. ДВ. бр.108 от 29 Декември 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.1 от 3 Януари 2019г., изм. ДВ. бр.24 от 22 Март 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.25 от 26 Март 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.41 от 21 Май 2019г., доп. ДВ. бр.44 от 4 Юни 2019г., доп. ДВ. бр.62 от 6 Август 2019г., изм. ДВ. бр.101 от 27 Декември 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.17 от 25 Февруари 2020г., изм. ДВ. бр.21 от 13 Март 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.60 от 7 Юли 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.62 от 14 Юли 2020г., изм. ДВ. бр.92 от 27 Октомври 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.104 от 8 Декември 2020г., изм. ДВ. бр.107 от 18 Декември 2020г.,

изм. и доп. ДВ. бр.16 от 23 Февруари 2021г., изм. и доп. ДВ. бр.20 от 9 Март 2021г., изм. и доп. ДВ. бр.21 от 12 Март 2021г.

§1. В член 61 се създават нови алинеи от 5 до 9 , както следва:

(5) За населените места над 10 000 жители задължително се изработват Планове за уличното озеленяване.

(6) Плановете за уличното озеленяване са част от общите устройствени планове на общините и населените места или техните изменения.

(7) За улици с тротоари с ширина над 2,5 метра уличното озеленяване е задължително.

(8) Максималното разстояние между две дървета за улиците по ал.7 е 10 метра, като за всеки имот граничещ с улицата има не по-малко от 1 дърво.

(9) В наредбата по чл. 62 ал.10 се включват стандарти за създаване и поддръжка на уличното озеленяване целящи осигуряване на неговото опазване и екологични функции.

§2. В член 106 настоящият текст става ал.1 и се създава нова алинея 2 със следното съдържание "С общите устройствени планове или техните изменения териториите заети от гори по смисъла на чл. 2 ал.1 от Закона за горите или предназначени за залесяване се определят като горски територии."

§3. Ал. 8 на чл. 125 се заличава.

§4. В чл.127 ал. 12 първото изречение се допълва в края със следният израз „и юридическите лица с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност регистрирани по реда на ЗЮЛНЦ.“

§5. В чл. 131 ал. 1 се допълва със следното второ изречение „Заинтересувани лица в производството по одобряване на подробните устройствени планове и на техните изменения са и юридическите лица с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност регистрирани по реда на ЗЮЛНЦ.“

ВНОСИТЕЛИ:

Владислав Ангелов
Борислав Санзов
Иван Велов

МОТИВИ

НА ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА УСТРОЙСТВО НА ТЕРИТОРИЯТА

Настоящият законопроект си поставя следните цели:

1. Да запълни липсата на нормативно уреждане на уличното озеленяване в градска среда. До момента то се разглежда само в два текста на закона – чл. 61 ал.2 и ал. 4 които посочват, че уличното озеленяване е публична общинска собственост и е основа на зелената система на градовете. За съжаление ЗУТ не разглежда в подробности нито разпорежда как да се създава и поддържа уличното озеленяване в населените места, макар че то е най-добрата мярка за намаляване на шума и праха в градовете, за подобряване на комфорта за обитаване и микроклиматичните условия. Добра система от улично озеленяване води до намаление на енергийните разходи за охлаждане на сградите и намалява вредното влияние на транспорта, отоплението и мръсния въздух върху здравето на гражданите. Предложеният законопроект създава нормативна основа за създаване и поддържане на уличното озеленяване чрез специализирани планове, които са част от ОУП и въвежда минимални регламенти за това.
2. Създава механизъм за защита на горите у нас чрез общите устройствени планове. Към настоящият момент над 370 000 000 декара гори се водят като земеделска територия, което осуетява тяхното правилно управление и стопанисване.
3. Урежда един дългогодишен проблем свързан с достъпа до правосъдие на гражданите и прилагането на Конвенцията за достъп до информация, участието на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда.

Член 5, ал. 4 от българската Конституция предвижда, че международните договори, ратифицирани по реда на конституционния ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от националното законодателство. Те имат предимство пред онези разпоредби на националните закони, които им противоречат.

Конвенцията за достъп до информация, участието на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда (Орхуска конвенция) дава на членовете на обществеността (лица или сдружения, които го представляват) правото на достъп до информация и участие в процеса на вземането на решенията по въпроси за околната среда, както и на обжалване, ако тези права не са спазени. Република България е подписала конвенцията на 25 юни 1998 г. Конвенцията е ратифицирана от България със закон приет от Народното събрание на 2 октомври 2003 г. Конвенцията е в сила за нашата страна от 16 март 2004 г.

Член 15 от Орхуската конвенция за преразглеждане на съответствието изисква Събранието на страните да установи „незадължителни договорености от неконфликтно, несъдебно и консултативно естество за преглед на спазването на разпоредбите на конвенцията“. Следвайки това задължение, Събранието на подписалите страни създава Комитет по съответствие. По препоръка на Комитета по съответствие Събранието на страните приема решения по общи въпроси за спазване на конвенцията, както и решения за спазване от отделните страни.

Законодателството на Република България свързано с ограничаване достъпа до правосъдие на гражданите от ЗУТ е обект на решение на Комитета за съответствие ACCC/C/2011/58 Bulgaria (<https://unece.org/acccc201158-bulgaria>) В своето решение по случая Комитета за съответствие през 2013 г. установява, че България:

(а) Като възпрепятства достъпа до правосъдие на всички членове на обществеността, включително природозащитни организации, по отношение на общи устройствени планове (параграф 66), засегнатата страна-член не успява да спази чл. 9, ал. 3 от Конвенцията;

(б) Като възпрепятства достъпа до правосъдие на почти всички членове на обществеността, включително всички природозащитни организации, по отношение на подробните устройствени планове (параграф 70), засегнатата страна-член не успява да спази чл. 9, ал. 3 от Конвенцията;

(с) Като не осигурява достъп на всички членове на заинтересованата общественост с достатъчен интерес, по-конкретно на природозащитни организации, до процедурите за обжалване на окончателните решения, разрешаващи дейностите, включени в Приложение I към Конвенцията (параграфи 79-81), засегнатата страна-член не успява да спази чл. 9, ал. 2 във връзка с чл. 9, ал. 4 от Конвенцията.

Комитетът, в съответствие с параграф 36 (б) от приложението към Решение I/7 от заседанието на страните по Конвенцията, и предвид съгласието на засегнатата страна-член, че Комитетът взема мерки съгласно параграф 37 (б) от приложението към Решение I/7, препоръчва засегнатата страна-член да предприеме необходимите законови, подзаконови и административни мерки, които да гарантират, че:

(а) Членове на обществеността, включително природозащитни организации, имат достъп до правосъдие по отношение на общи устройствени планове, подробни устройствени планове и (както при преразглеждането на устройствени планове, така и отделно) по отношение на съответните становища по ЕО;

(б) Членовете на заинтересованата общественост, включително природозащитни организации, имат достъп до процедури за обжалване на разрешения за строеж и експлоатация за дейности, включени в Приложение I на Конвенцията.

Това решение на Комитета е потвърдено в решение на Събранието на страните по конвенцията през 2014 г. с решение V/5d - ECE/MP.PP/2014/2/Add.1. https://unece.org/DAM/env/pp/compliance/MoP5decisions/V.9d_Bulgaria/Decision_V9d.pdf

За съжаление въпреки неколккратно преразглеждане на предприетите стъпки от страна на България за изпълнение на решението, на шестата си сесия (Будва, Черна гора, 11-13 септември 2017 г.), Събранието на страните по Конвенцията приема решение VI / 8d относно спазването от страна на България на нейните задължения по Конвенцията (ECE/MP.PP/2017/2/Add.1).

[https://unece.org/DAM/env/pp/compliance/MoP6decisions/Compliance by Bulgaria VI-8d.pdf](https://unece.org/DAM/env/pp/compliance/MoP6decisions/Compliance_by_Bulgaria_VI-8d.pdf)

В нея е посочено, че се изисква България спешно да вземе необходимите законодателни, регулаторни и административни мерки, за да се гарантира, че:

а) Представители на обществеността, включително екологичните организации, имат достъп правосъдие по отношение на общите устройствени планове и подробните устройствени планове;

б) Членовете на заинтересованата общественост, включително екологичните организации, да имат достъп до процедури за преглед по оспорване на разрешителни за строителство и експлоатация на дейности и проекти, изброени в приложение I към Конвенцията.

В изпълнение на решението на страните по Конвенцията Комитета по съответствие разглежда през септември 2020 изпълнението от страна на България и заключава, че България не е доказала, че до момента е постигнала някакъв напредък към въвеждането на каквито и да било законодателни, регулаторни или административни мерки за изпълнение на изискванията на параграф 3, букви а) и б) от решение VI/ 8d (относно достъпа до правосъдие по общите, подробните устройствени планове и някои разрешения за строителство) . Освен това Комитетът изразява своята сериозна загриженост от липсата на явно намерение на заинтересованата страна да предприеме някакви стъпки в тази посока. В официалното си решение Комитетът отбелязва, че може да препоръча на седмата сесия на Срещата на страните да обмисли спиране на специалните права и привилегии, предоставени на България съгласно Конвенцията, сериозна стъпка, която Комитетът досега никога не е предприемал.

В този смисъл решението на Конституционният съд № 14 от 15 октомври 2020 г. по конституционно дело № 2 от 2020 г. с което се прогласи противонституционността на необжалваемостта на общите устройствени планове по чл. 215 ал. 6 даде възможност на Народното събрание да отрази в ЗУТ решенията на Събранието на страните на Орхуската конвенция. За съжаление това не се случи – с приетата нова алинея 12 на чл. 127 достъп до оспорване на общи устройствени планове ще имат единствено собствениците на недвижими имоти, непосредствено засегнати от неговите пред-виждания, а именно в чиито имоти е предвидено изграждане на обекти – публична собственост на държавата или общината, или за които се установяват ограничения на собствеността с цел защита на обществени интереси – опазване на околната среда и на човешкото здраве, опазване на земеделски, горски и защитени територии и защитени зони.

С предложеният ЗИД на ЗУТ в тази му част Република България има последна възможност да действа с цел предотвратяване на срамното за една страна членка на ЕС отнемане на специалните права на държава подписала Орхуската конвенция, включително правото да гласува– ситуация безпрецедентна за член на ЕС.

4. Предотвратяване на наказателна процедура свързана с прилагането на Директива 92/43 и Директива 2001/42.

Предложената за отпадне ал. 8 на чл. 125 е приета през 2017 година и до момента практически не е действала, заради липса на обвързване с останалите текстове на закона, но с промяната на ЗУТ от 2021 година и по специално на ал. 6 и 7 на закона се създават всички условия за нейното ефективно действие, което ще е в нарушение на разпоредбите на Директива 92/43 за опазване на дивата флора и фауна и природните местообитания и на Директива 2001/42 за стратегическа екологична оценка.

С посочената алинея се позволява заданията за изработване на подробни устройствени планове да не се изпращат на МОСВ/РИОСВ за процедуриране по реда на ЗООС и ЗБР при няколко условия:

- Да не определят рамка за инвестиционни предложения по приложение № 1 към чл. 92, т. 1 и приложение № 2 към чл. 93, ал. 1, т. 1 и 2 от Закона за опазване на околната среда;
- Да не се отнасят за предприятия и съоръжения по чл. 104 от Закона за опазване на околната среда
- Да не попадат в защитени зони
- Да са в съответствие с предвижданията на общ устройствен план, одобрен при спазване на Закона за опазване на околната среда и Закона за биологичното разнообразие. Тази възможност до сега е предоставена на инвеститора, а при приемането на ЗИД на ЗУТ през 2021 от 44 НС – на кмета на общината или и органите по чл. 124 а ал. 3,4, 6 и 7, които по своя преценка и без надлежен контрол се превръщат в компетентен орган по ЗООС и ЗБР, който преценява дали един ПУП да бъде подложен на процедура по ЗООС и ЗБР или не.

Тази разпоредба е в противоречие на разпоредбите на Директива 92/43 и Директива 2001/42, със следните мотиви:

1. ОУП са одобрявани при различно съдържание на законите за опазване на околната среда и за биологичното разнообразие. И двата закона са променяни многократно с цел отразяване изискванията на двете директиви и в този смисъл не съществува гаранция, че един ОУП приет преди членството на България в ЕС би отговарял на изискването и на директивите, още повече, че и Директива 92/43 самата тя е изменяна през 2003, 2006 и 2013 г. Тук бихме посочили, че държавите членки гарантират прилагането на директивите за всеки един отделен случай. Съгласно постоянната съдебна практика член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията обвързва изискването за подходяща оценка на въздействието на план или проект с условието да съществува вероятност или опасност този план или проект да окаже значително влияние върху съответния обект. Като се има предвид по-специално принципът на предпазните мерки, такава опасност съществува, когато въз основа на обективни данни не може да се изключи вероятността посоченият план или проект да окаже значително влияние върху съответния обект (вж. Решение от 7 септември 2004 г. по дело Waddenvereniging и Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Recueil, стр. I-7405, точки 43 и 44, Решение от 20 октомври 2005 г. по дело Комисия/Обединено кралство, C-6/04, Recueil, стр. I-9017, точка 54, както и Решение от 13 декември 2007 г. по дело Комисия/Ирландия, C-418/04, Recueil, стр. I-10947, точка 226). Оценката на тази опасност трябва да бъде извършена именно с оглед на специфичните природни характеристики и условия на обекта, за който се отнася подобен план или проект (вж. Решение по дело Waddenvereniging и Vogelbeschermingsvereniging, посочено по-горе, точка 49, както и Решение от 4 октомври 2007 г. по дело Комисия/Италия, C-179/06, Recueil, стр. I-8131, точка 35).

2. При прилагането на тази алинея трябва да отчетем, че все още към 2020 90% от защитените зони по директива 92/43 все още нямат определени цели за опазване, което поставя под съмнение дали оценките на ОУП приети до момента биха могли да се определят като подходящи след като не могло да се прецени въздействието върху техните цели.

3. Декларативното изключването на ПУП, които не попадат в защитени зони от обхвата на оценката по чл.6.3 от Директива 92/43 не отговаря на разпоредбата на директивата. Това е видно от решението на Съда на ЕС по дело C-461/17 с предмет преюдициално запитване, в чиято точка първа съдът решава „Член 6, параграф 3 от Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна трябва да се тълкува в смисъл, че „подходящата оценка“ трябва, от една страна, да посочва всички типове местообитания и видове, заради които е защитена съответната територия, и от друга страна, да определя и изследва както въздействието на предлагания проект върху видовете, които се срещат на тази територия, но не са причина за вписването ѝ като защитена територия, така и въздействието върху намиращите се извън границите ѝ типове местообитания и видове, когато това въздействие може да засегне целите за съхраняване на територията. Както посочва съдът на ЕС в мотивите по дело C-411/17 „136 В тази насока следва да се припомни, че фактът, че даден проект се намира извън зона от „Натура 2000“, не освобождава от изискванията, прогласени в член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията (вж. в този смисъл решения от 10 януари 2006 г., Комисия/Германия, C-98/03, EU:C:2006:3, т. 44 и 51 и от 26 април 2017 г., Комисия/Германия, C-142/16, EU:C:2017:301, т. 29).

4. Изменение на ЗУТ прието от 44 НС през 2021г. превръща кметовете на общини и органите по чл. 124 а едновременно в компетентни органи одобряващи ПУП и в компетентни органи по ЕО/ОС. Директивите по СЕО и за хабитатите не определят компетентните органи на страните членки по прилагането на директивите, но съвместяването на двете функции би създавало условия за неспазване на задълженията на България, както и условия за корупция.

5. Логиката на законодателят приел алинея 8 през 2017 г, че ПУП в мнозинството от случаите касаят малки площи и не могат да окажат значимо въздействие върху факторите на околната среда и биоразнообразието е приемлива в определена степен, но трябва да се отчита, че според съда на ЕС дори дребномащабен проект може да окаже съществено въздействие върху околната среда, ако се намира на място, в което факторите на околната среда, каквито са флората и фауната, почвата, водата, климатът или културното наследство, са чувствителни и към най-малката промяна (вж. в този смисъл във връзка с Директива 85/337 Решение от 21 септември 1999 г. по дело Комисия/Ирландия, C-392/96, Recueil, стр. I-5901, точка 66).

6. Практиката на СЕС показва, че член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията не би могъл да оправомощи държава членка да приеме национални норми, с които по принцип да е възможно отклоняване от задължението за изготвяне на оценка на въздействието върху обект от даден благоустройствен проект поради малкия размер на предвидените разходи или с оглед на специфичната област, в която съответно се осъществяват дейностите (вж. Решение от 6 април 2000 г. по дело Комисия/Франция, C-256/98, Recueil, стр. I-2487, точка 39). И както е посочено в мотивите на решението на СЕС по дело C-538/09 „44. Също така, като освобождава системно от процедурата за оценка на въздействието върху обекта подлежащите на декларативен режим програми и проекти за строително-ремонтни или благоустройствени дейности, дадена държава членка не изпълнява задълженията си по член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията (вж.

в този смисъл Решение от 4 март 2010 г. по дело Комисия/Франция, посочено по-горе, точка 62).“

ВНОСИТЕЛИ:

Владимир Попов
Борислав Сакоб
Чваня Венов

ПРЕДВАРИТЕЛНА ОЦЕНКА НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА

- I. Основания на законодателната инициатива:
Предложените изменения и допълнения на ЗУТ отговарят на строгото тълкуване на Съда на ЕС по отношение прилагането на Директива 92/43 за опазване на дивата флора и фауна и природните местообитания и на Директива 2001/42 и са в изпълнение на решение VI / 8d относно спазването от страна на България на нейните задължения по Конвенцията (ECE/MP.PP/2017/2/Add.1) на Събранието на страните по Орхуската конвенция на шестата сесия (Будва, Черна гора, 11-13 септември 2017 г.). Те доразвиват текстовете на ЗУТ за уличното озеленяване и гарантират управлението и опазването на 370 000 хектара гори в земеделски територии.
- II. Заинтересовани страни
Заинтересовани от прилагането на закона за всички граждани на Република България, общините и собствениците на гори в земеделските територии. Приемането на ЗИД на ЗУТ ще благоприятства изпълнението на техните функции като собственици, създавайки ясен ред и намалявайки процедурите по промяна на предназначението, както и ще предотврати отнемане на специалните права на държава подписала Орхуската конвенция, включително правото да гласува – ситуация безпрецедентна за член на ЕС.
- III. Анализ на разходите и ползите
Законопроектът не предвижда публични разходи в основните си части, а задължението за изработване на Планове за улично озеленяване ще се покрива в рамките на процедурите по изработване на ОУП като ползите за всички жители на населени места ще са несъмнено над тези разходи, като подобрени условия за живот, намалени разходи за охлаждане на сградите, намален шум и ФПЧ във въздуха.
- IV. Административна тежест и структурни промени
Приемането на ЗИД на ЗУТ ще намали административната тежест върху гражданите свързана с процедури за промяна на предназначението на имоти от земеделски в горски и ще позволи по-лесното им управление и получаване на доходи от горите. Законопроектът не предвижда създаване на нови процедури или нови административни звена.
- V. Въздействие върху нормативната уредба
Единствената промяна в нормативната уредба е допълване на Наредбите за зелената система на общините със стандарти за създаване и поддържане на уличното озеленяване, което всъщност ще реши множество проблеми. По подобен начин по отношение на строителството бе променен ЗУТ през 2021 г. от 44 НС създавайки нов член 13 а за създаване на Наредби за специфични изисквания за облика на градските пространства, сградите и архитектурните ансамбли от общините. В случая натиска върху нормативната уредба е по малък доколкото се допълват само съществуващите наредби по чл. 62 ал.10 на ЗУТ за изграждане и опазване на зелената система.

Владомир Русев
Борислав Сандев
Иван Велов